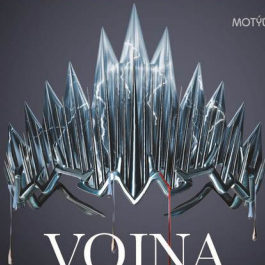

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

VICTORIA AVEYARD

MOTYL

VOJNA RODOV

IV. diel

VÍTAZSTVO NA DOSAH

VOJNA
RODOV

VICTORIA AVEYARD

VOJNA
RODOV

VÍŤAZSTVO NA DOSAH

VYDAVATELSTVO MOTÝL

WAR STORM

Copyright © 2018 by Victoria Aveyard

All rights reserved.

Translation © Slavomír Hrivnák, Michal Zidor 2018

Jacket art © John Dismukes/Capstone Studios

Jacket design by Sarah Nichole Kaufman

Design © Motýľ design 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-174-9

*Všetky práva vyhradené. Žiadne časti tejto knihy nie je možné použiť
či reprodukovať žiadnym spôsobom bez písomného súhlasu s výnimkou
krátkych citácií obsiahnutých v kritických článkoch a recenziách.*

Kapitola jeden

Mare

Dlhú chvíľu sa utápame v tichu. Okolo nás žíva rozrúmenené Corvium plné ľudí, pôsobí však prázdno.

Rozdeľ a panuj.

Dôsledky toho kréda sú zjavné a vykreslené v jasných farbách. Farley s Davidsonom ma prepaľujú naliehajúcimi pohľadmi, ktoré im opätujem.

Predpokladám, že Cal nemá ani tušenie, že Šarlátová garda a Montfort nemajú najmenší záujem dovoliť mu zasadnúť na vydobytý trón. Súdim však, že ho viac zaujíma koruna než názory Červených. A predpokladám aj to, že by som ho viac nemala oslovovať Cal.

Tiberias Calore. Kráľ Tiberias. Tiberias VII.

S tým menom sa narodil a volal sa tak, keď som ho spoznala.

Zlodejka, oslovil ma vtedy. To bolo zas moje meno.

Kiežby som mohla zabudnúť na poslednú hodinu. Aspoň na chvíľu zastaviť čas. Splásnúť ako mech, vydýchnuť si. Užít si ešte chvíľu toho blaženého pocitu boľavých unavených svalov a pona-právaných kostí. Prázdnotu po útom boji. Istotu jeho lásky a opory. Navzdory zlomenému srdcu sa však na Cala nedokážem hnevať. Hnev príde potom.

Na tvári Farley sa zračí starosť a pôsobí to na mňa neprirodzene. Skôr som u nej zvyknutá na chladné odhodlanie alebo žeravý

hnev. Všímne si, že sa na ňu uprene dívam, a šklbne jej zjazvenými ústami.

„Posuniem Calovo rozhodnutie Veliteľstvu,“ preruší náhle napäté ticho. Rozpráva ticho a odmerane: „Iba Veliteľstvu. A správu poniesie Ada.“

Montfortský premiér kývne na súhlas: „Výborne! Generáli Drummer a Swan už majú predstavu o ďalšom vývoji situácie. Taktiež zhromažďujú údaje o lerolanskej kráľovnej, odkedy sa zapojila do hry.“

„Anabel z rodu Lerolan bola na Mavenovom dvore dlho, teda aspoň niekoľko týždňov,“ odpoviem. *Zaujímavé*, hlas sa mi nechveje, znie silno, priamo, rozhodne. Musím pôsobiť silným dojmom, hoci sa tak necítim. Je to lož, no prospešná lož. „Pravdepodobne má viac informácií, než som vám kedy poskytla ja.“

„Pravdepodobne,“ povie Davidson a zamyslene pokýva hlavou. S pohľadom upreným na zem prižmúri oči, akoby tam čosi hľadal. Je to však sústredenie. Priam vidím, ako sa mu pred očami rozvíja plán. Cesta ležiaca pred nami nebude jednoduchá, to by pochopilo aj dieťa. „Práve preto si budem musieť vyhrnúť rukávy aj ja,“ dodá ospravedlňujúco. „Uši a oči na stopkách, čo?“

„Uši a oči na stopkách,“ zopakujeme s Farley jednohlasne, až nás to prekvapí.

Odstúpi od nás a poberie sa dole ulicou za vlastnými povinnosťami. Jeho šedivé vlasy sa skvejú na slnku. Dal si záležať, aby zo seba po boji čo najskôr zmyl popol a pot a vymenil zakrvácanú uniformu za čistú. Urobil to, aby budil svoj obvyklý dojem pokojného, vyrovnaného a celkom obyčajného chlapíka. Múdre rozhodnutie. Strieborní plytvajú množstvom energie len na svoj vzhlad, len aby pôsobili falošným dojmom sily a moci. A nikto si na vzhlade nedá záležať viac než samoský kráľ s rodinou vo veži pred nami. Vedľa Vola, Evangeline, Ptolema a syčiacej zmiije-kráľovnej bude Davidson pôsobiť ako sivá myš. Vlastne by ho pokojne mohli pokladať za kus omietky, keby chcel. *Ani si nevšimnú, že je tam. Nepostrehnú, že sa blížime.*

Trhane sa nadýchnem a sťažka preglgnem, keď si pomyslím, že *Cal si nás tiež nevšimne.*

Tiberias, zahriaknem samu seba. Zatnem ruku v päšť, až sa mi nechty zaryjú do mäsa v príjemnej bolesti. *Už žiaden Cal. Tiberias.*

Čierne hradby Corvia pôsobia zvláštno ticho a pusto, keď ich už nemá kto obliehať. Odvrátim pohľad od odchádzajúceho Davidsona, aby som si obzrela ochodze vnútorného okruhu hradieb opevneného mesta. Desivá snehová búrka je dávno preč, temnota zažehnaná a všetko vyzerá akosi menšie, nie tak veľkolepo. Týmito ulicami hnali Červených vojakov do Zádusu ako jahňatá na porážku. Jahňatám však narástli rohy a teraz strážia vo vežiach a na ochodziach práve ony. Sedia po boku Strieborných kráľov a diskutujú o vojne. Ulicami pochodujú stráže s červenými šatkami, ostrážito šibú pohľadmi a prsty držia na spúšťach svojich zbraní. Šarlátová garda sa rozhodne nenechá ničím prekvapiť, hoci nemá dôvod byť taká napätá. Aspoň zatiaľ. Mavenove armády sú na ústupe a ani Volo Samos nie je natoľko trúfalý, aby sa odhodlal zaútočiť zvnútra mesta. Nie, keď potrebuje gardu, Montfort aj nás. Nehovoriac o Calovi – *Tiberias, ty ťava* – aj s jeho prázdnyimi rečami o rovnosti. Volo ho potrebuje rovnako ako nás ostatných. Potrebuje jeho meno, trón a jeho ruku pre svoju hnusnú dcérenku.

Tvár mi planie. Hanbím sa za pyšný oheň žiarlivosti, ktorý v sebe vedome živím. To, že Cala stratím, by ma malo bolieť najmenej. Nemalo by to byť také hrôzostrašné ako blízkosť smrti, prehraná vojna alebo myšlienka, že všetko, čo budujeme, môže vyjsť navivoč. Jednostaj to však bolí a jediné, čo môžem urobiť, je tú bolesť niest'.

Prečo som nepovedala áno?

Zavrhla som jeho ponuku. Zavrhla som jeho. Moju dušu roztrhla ďalšia zrada – Calova, ale aj moja. *Milujem ťa* bol záväzok, ktorý sme si dali a obaja sme ho porušili. Malo to znamenať *dám ti prednosť pred všetkým ostatným. Teba potrebujem viac, potrebujem ťa neustále. Nedokážem bez teba žiť. Urobím čokoľvek, aby sme boli navždy spolu.*

Ale neurobí. A ani ja nie.

Som menej dôležitá než jeho koruna a on je bezvýznamný oproti nášmu boju za slobodu.

Je bezvýznamný oproti môjmu strachu z ďalšej kletky. *Manželka*, povedal, ponúkajúc mi korunu. Bol by zo mňa spravil kráľovnú, keby mohol *znova* odstrčiť Evangeline. Ja však už viem, ako vyzerá

život po boku kráľa, a nemám oň záujem. Hoci Cal nie je Maven, trón zostáva trónom. Mení ľudí k horšiemu.

Bol by to podivuhodný osud. Cal s korunou na hlave, po jeho boku kráľovná Evangeline Samos a ja. Aj napriek svojmu presvedčeniu si v kútiku duše nadávam, že som odmietla. Bolo by ľahké súhlasiť. Bola by tu možnosť, ako všetko nechať za sebou, uvelebiť sa, *zvíťaziť* – a užívať si život, o akom by sa mi nikdy nesnívalo. Poskytnúť mojej rodine bezstarostný život. Zabezpečiť a ochrániť nás. A zostať s *ním*. Stáť po Calovom boku, Strieborný kráľ s Červenou kráľovnou ako oporou a s mocou zmeniť svet. Zabiť Mavenu. Konečne zaspávať pokojne, bez strachu a bez nočných môt.

Silno si zahryznem do pery, nech tú túžbu zaženiem. Zvádza ma a vábi a už celkom chápem Calovu voľbu. Jeden druhého dopĺňame, hoci sú naše city rozorvané.

Farley sa hlučne zamrví, čím upúta moju pozornosť. Oprie sa chrbtom o múr a s povzdychom skríži ruky na prsiach. Na rozdiel od Davidsona sa nenamáhala prezliecť si krvavú uniformu. Stále je však menej odpudivá ako moja, zašpinená blatom a všemožným ľudským tkanivom. Prirodzene má na uniforme krv Strieborných, vo vysušenom stave čiernu ako uhoľ. Clara sa jej narodila len prednedávnom a Farley sa stále hrdí plnými bokmi. V jej očiach by ste však teraz matku hľadali márne. Modrým ohňom v nich planie zúrivosť, namierená na vežu, týčiacu sa nad nami. Tam, kde sa prapodivná rada Strieborných a Červených dohaduje na našom osude.

„Tam, vnútri, to bol on,“ začne a nečaká, kým sa spýtam, koho myslí, „strieborné vlasy, býčí krk a to smiešne brnenie. Prečo ešte dýcha, keď čepeľou preklal Shadeovo srdce?“

Ptolemus Samos. Princ z Trhliny. Vrah môjho brata. Zaryjem nechty do dlaní a zatnem zuby obarená prívalom hnevu. A hanby.

„Pretože...“

„Pretože si uzavrela obchod s jeho sestrou. Tvoja sloboda výmenou za jeho život.“

„Výmenou za moju pomstu,“ prikývnem, „a áno, dala som Evangeline svoje slovo.“

Farley znechutene vycerí zuby: „Dala si svoje slovo Striebornej. Taký sľub nemá žiadnu váhu.“

„Ale je to sľub.“

Vydá zo seba hrdelné zavrčanie. Vystrie sa a otočí čelom k veži. Je celá napätá, akoby sa zo všetkých síl snažila udržať na mieste a nevybehnúť do veže rozpučiť Ptolemovi hlavu. Ak by sa neudržala, nezastavila by som ju. Prisunula by som si stoličku a dívala sa z prvého radu.

Pootvorím päsť, pretože nechty sa mi už prerezávajú kožou. V tichosti urobím krok vpred, aby som pokryla vzdialenosť medzi nami. Po okamihu zaváhania jej položím ruku na plece: „Ten sľub som dala ja, nie ty. Ani nikto iný.“

Farley sa trochu upokojí a jej znechutenie sa zmení na úškrn. Obráti ku mne hlavu a v očiach sa jej odráža slnečné svetlo: „Myslím si, že sa viac hodíš na politiku než na vojnu, Mare Barrow.“

Vystrúham ublížený úsmev: „Je to jedno a to isté,“ to je bolestivá životná lekcia, „myslíš, že to dokážeš? Zabiť ho?“

Kedysi by som čakala, že sa nad možnosťou neúspechu len posmeje. Farley má tuhý korienok. Je tým, čím musí byť. Lenže niečo – možno Shade, určite Clara, to puto, ktoré ich spája – mi poskytne náhľad pod jej hrošiu kožu. Spľasne a kútiky úst jej zvädnú.

„Neviem,“ zamumle, „ale nebudem sa môcť pozrieť do zrkadla, ak to aspoň neskúsim.“

„To ani ja, ak ťa pri tom pokuse nechám umrieť,“ poviem a stisnem jej plece silnejšie, „len nesprav kravinu, prosím ťa.“

Ako stisnutím vypínača sa jej znova vráti úsmev v plnej poľnej. Dokonca žmurkne: „Odkedy som tu za kravu, Mare Barrow?“

Ako sa so zaklonenou hlavou dívam na vysokú Farley, zamrazia ma na šiji jazvy, na ktoré som takmer zabudla. Bolesť, ktorú mi spôsobili, mi teraz príde ničotná. „Kam nás to len dovedie...“ šepnem a dúfam, že pochopí.

Zakrúti hlavou: „Nemôžem odpovedať na otázku, na ktorú je priveľa odpovedí.“

„Myslím... tá vec so Shadeom a s Ptolemom. Zabiješ ho a potom čo? Evangeline zabije teba? Zabije Claru? Ja zabijem Evangeline? A nikdy sa to neskončí?“ Smrť mi nie je cudzia, ale toto je odlišné. Kalkulujem možné následky. Pripadá mi to ako niečo, čo by spravil Maven, nie my. Aj keď Farley mala Ptolema za cieľ ešte v časoch, keď

som bola Mareenou Titanos, vtedy to bolo kvôli Garde. Kvôli ideálom, kvôli niečomu väčšiemu a dôležitejšiemu, než je krvavá pomsta.

Vypleštlí na mňa oči: „Chceš, aby som ho nechala žiť?“

„Jasné, že nie,“ odsekнем, „neviem, čo chcem. Nevieš, čo to rozprávam,“ moje slová zakopávajú jedno o druhé, „môžem sa len diviť. Viem, čo z ľudí robí slepý hnev a túžba po pomste. A tiež nechcem, aby Clara vyrastala bez mamy.“

Rýchlo odvráti tvár, no nie dosť rýchlo na to, aby som si nevšimla slzy, čo jej vhrkli do očí. Ani jedna jej slza však neskropí zem. Potrasie plecami podobne, ako keď sa suší mokrý pes, a jej rozvážny postoj je späť.

Musím na ňu však pritlačiť, toto musí počuť: „Tvoja dcéra už prišla o otca a keby si mala vybrať medzi živou mamou a pomstným Shadeom, je celkom jasné, čo by si vybrala.“

„Keď už hovoríš o voľbách, som pyšná na tú tvoju.“

„Farley, neodbáčaj od témy...“

„Počula si ma vôbec, Bleskové dievčatko?“ Odfrkne a vystrúha silený úsmev, pričom odhalí červenú opuchnutú tvár: „Povedala som, že som na teba pyšná. Zapíš si to čiernou kriedou do komína. Zapamätaj si to. Pravdepodobne som ti to povedala prvý a posledný raz.“

Sucho sa zasmejem: „Fajn, na čo konkrétne si pyšná?“

„Nuž, okrem tvojho citu pre módu,“ teatrálnе mi opráša plece, „a tvojej pokojnej a milej povahy...“

Tentoraz sa zasmejem od srdca.

„... som pyšná, že si si zvolila rozumne napriek tomu, že vieš, aké je to stratit' milovanú osobu.“ Teraz je to ona, kto ma chytí za rameno, asi preto, aby mi zabránila odísť a vyhnúť sa nepríjemnej konverzácii.

Mare, vyber si mňa. Tie slová sú staré len štyri hodiny a stále mi živo znejú v hlave.

„Ten pocit zrady je odporný,“ šepnem.

Dívam sa jej na bradu, len aby som jej nemusela hľadiť do očí. Jazva pri ľavom kútiku jej úst je hlboká a mierne jej peru ťahá do strany. Čistý rez, práca noža. Keď som sa s ňou stretla prvý raz vo Willovom vagóne, žiadnu nemala.

„Určite. Lenže musela si čakať, že Cal...“

„Nie on, ja,“ padne na nás tieň, to akýsi oblak práve zatienil slnko. Letný vánok je zvláštne chladný, až ma strasie. Podvedome zatúžim po Calovom hrejivom objatí. S ním mi nikdy nebola zima. Žalúdok mi poskočí pri pomyslení na to, čo sme zahodili.

„Dal mi sľub,“ pokračujem, „ale aj ja som mu čosi sľúbila a porušila to. On musí urobiť zadosť mnohým sľubom, kvôli sebe aj kvôli otcovi. Korunu miloval skôr než mňa, či už to vie, alebo nie. Nakoniec si zrejme myslí, že robí pre nás všetkých len to najlepšie. Ako mu to môžem zazlievať?“

Zozbieram odvalu a pozriem sa Farley do očí. Nie je v nich odpoveď. Aspoň nie taká, aká by sa mi páčila. Hryzie si do pery v snahe zadržať v sebe slová. Nefunguje to.

Odfirkne vo svojom večne chabom pokuse pôsobiť láskavo. Ostrá ako vždy: „Neospravedlňuj ho za to, čím je.“

„To nerobím.“

„Znie to tak,“ vyčerpane vzdychne, „je to iný kráľ, ale stále je to kráľ. A možno je pevný ako skala, no rovnako bystrý.“

„Možno by to bola pre mňa správna voľba. Pre Červených. Kto vie, čo mohla dokázať Červená kráľovná?“

„Pramálo alebo vôbec nič,“ povie s chladnou istotou, „hocijaká zmena, ktorá by prišla s korunou na tvojej hlave, by bola príliš malá a pomalá,“ hlas jej zjemnie, „a nevydržala by dlho. Všetky naše skutky by umreli spolu s tebou. Necháp ma zle, chcem vybudovať svet, ktorý nás prežije.“

Pre tých, čo prídu po nás.

Farley sa do mňa borí pohľadom s takmer neľudským sústredením. Clara má Shadeove oči. Medové, nie morské. Už teraz som zvedavá, v čom sa podá na mamu a v čom na otca.

Vietor jej strapatí vlasy, pod zamračenou oblohou matne zlaté. Pod jazvami je stále mladá, ďalšie dieťa vojny a zániku. Videla horšie veci než ja. Vytrpela a obetovala oveľa viac. Matku, sestru, môjho brata aj ich lásku. Všetko, o čom snívala, keď bola malá. Všetko je preč. Ak dokáže kráčať vpred a stále veriť tomu, čo robíme, dokážem to aj ja. Hoci sa naše názory často nezhodujú, dôverujem jej. Jej slová mi vždy ponúknu neobvyklé, no potrebné utešenie. Hádaním sa v myšlienkach sama so sebou som zabila toľko času, že z toho začínam šalieť.

„Máš pravdu,“ s tými slovami mi spadne zo srdca ťažký kameň a Calov návrh sa stratí v priepasti, aby sa už nikdy nevrátil.

Nebudem Červenou kráľovnou.

Farley mi stisne plece, až to takmer zabolí. Napriek liečeniu som stále ochabnutá a ona má stále hrozivo pevný stisk. „Okrem toho,“ dodá, „na tróne by si nesedela ty. Lerolanská kráľovná a kráľ z Trhliny v tom boli celkom jasní. Sedela by tam ona, tá Samoska.“

Odfrknem. Evangeline Samos svoje úmysly odhalila dost' okato už v Radnej sieni. Divím sa, že si Farley nič nevšimla.

„Nie, ak k tomu má čo povedať.“

„Ako to?“

„Videla si, čo stvárila tam vnútri, ako ťa provokovala,“ mám to jasne pred sebou. Evangeline si zavolała Červenú slúžku, aby jej pri-niesla pitie. Prázdnu čašu hodila o zem, aby to slúžka pozametala. A to všetko z rozmaru a aby rozzúrila každého s červenou krvou, kto bol v miestnosti. Nie je ťažké pochopiť, prečo to spravila a čo tým chcela docieľiť: „Nechce mať na tomto spojení podiel, pokiaľ to znamená, že sa má vydať za... Tiberia.“

Farley vyzerá zaskočene a zmätene žmurká, ale je zaujatá: „Veď je tam, kde začala. Myslela som si... Teda, niežeby som rozumela manierom Strieborných, ale predsa...“

„Evangeline je teraz slobodná princezná a má všetko, čo kedy chcela. Nemyslím si, že znova chce niekomu patriť. To pre ňu znamenali tie zásnuby. A preňho tiež,“ dodám a pichne ma pri srdci, „celé to bolo nastrojené len kvôli moci. Moci, ktorú už buď nadobudla, alebo,“ na chvíľu sa zaseknem, „po nej viac netuži.“

Znova si spomeniem na čas, ktorý som s ňou strávila v paláci Bieleho ohňa. Ako jej len odľahlo, keď sa Maven oženil s Iris Cygnet namiesto s ňou. Nielen preto, že Maven je netvor. Myslím si, že existoval ktosi, na kom jej záležalo viac než na sebe a korune.

Elane Haven. Potom, čo sa jej rod vzbúrili, ju Maven nazval Evangelininou kurvou. Na porade som si Elane nevšimla, ale väčšina jej rodu stojí po boku Samosov v pevnom spojení. Je to rod tieňov schopný v okamihu sa vypariť. Elane tam pokojne mohla sedieť celý čas a nikto by si to nevšimol.

„Myslíš si, že by sa odvážila *zmarit'* otcovu snahu, keby mohla?“
Farley budí dojem mačky, ktorá práve ulovila na večeru tučnú myš.
„A keby jej niekto... *Pomohol'*?“

Cal sa kvôli láske koruny nevzdal. Ale spravila by to Evangeline?
Niečo mi vraví, že áno. Jej správanie, tichý odpor na hrane noža tomu nasvedčuje.

„Je to možné,“ tie slová pre nás naberajú nový tvar, novú váhu,
„má vlastné motívy a to nám poskytuje istú výhodu.“

Farley sa pery zvlňa do skutočného úsmevu. Napriek tomu, čo viem, sa vo mne prebudí nádej. Potľapká ma po pleci a uškrniem sa.

„Nuž, tak si to zapíš znova. Som na teba veľmi hrdá.“

„Čas od času viem byť užitočná.“

Vybuchne smiechom, odstúpi a kývne mi, aby som ju nasledovala. Bulvár, do ktorého ústi naša ulička, láka svetlom, ktoré odrážajú posledné topiace sa pevnosti ľadu, keď padajú pod náporom slnečných lúčov. Bezpečnú temnotu uličky však opúšťam váhavo. Svet za týmto úzkym priestorom stále pôsobí príliš rozsiahlo. Vnútorný okruh hradieb Corvia sa týči vysoko a nad všetkým panuje chmúrna citadela. Trhane sa nadýchnem a prinútim k pohybu. Prvý krok bolí. Druhý tiež.

„Nemusíš ísť hore,“ hlesne Farley, keď zrovnáme krok, „dám ti vedieť, ako sa veci vyvinú. Ja a Davidson to zvládneme.“

Myšlienka na to, že by som mala ísť naspäť a ticho sedieť, kým mi Tiberias vmetie do tváre všetko, čo sme kedy spravili – neviem, či by som to uniesla. Budem však musieť. Všimam si veci, ktoré ostatným unikajú, a viem veci, o ktorých ostatní nemajú potuchy. Musím s vrátiť späť, kvôli našej veci.

A kvôli *nemu*.

Nedokážem zapierať, ako veľmi sa k nemu chcem vrátiť.

„Povieš mi všetko, čo zistíš,“ šepnem Farley, „všetko, čo naplánoval Davidson. Nemienim už skákať naslepo.“

Súhlasí až príliš horlivo: „Samozrejme.“

„Som celá vaša, ale pod jednou podmienkou.“

„Akou?“

„Keď to všetko skončí, bude žiť.“

Nakloní hlavu do strany ako nechápavý pes.

„Zničte jeho korunu, jeho trón, jeho monarchiu,“ dávam do tých slov všetku silu a sebavedomie, čo mám, až mi v žilách vibruje elektrina, „ale Tiberias prežije.“

Farley sa sykavo nadýchne a vystrie svoju obdivuhodne vysokú postavu. Mám pocit, akoby videla skrz mňa, do môjho nedokonalého srdca. Neuhnem však pohľadom.

Váhavým hlasom povie: „To ti nemôžem sľúbiť, Mare. Ale vynasnažím sa. Určite sa vynasnažím.“

Aspoň mi neklame. Naraz sa však cítim rozpoltene, vyvstáva predou mnou totiž hrozba, že si znova budem musieť vybrať. *Jeho život alebo naše víťazstvo?* Netuším, čo by som si zvolila, ktorú stranu by som zradila. Toto poznanie ma bodá ako nôž a moja duša krváca.

Predpokladám, že o tomto hovoril jasnovidec. Jon toho povedal málo, ale jeho slová mali jasný význam. Možno nakoniec budem musieť prijať osud, ktorý mi predpovedal, či už chcem, alebo nie.

Povstať.

A povstať sama.

Pod nohami sa mi mihajú dlažobné kocky. Znova sa dvihne vietor, tentoraz zo západu. Prinesie so sebou nezameniteľný pach krvi. Vracajú sa mi spomienky na obliehanie a bojujem s dávením. Sklenené pohľady mŕtvych očí. Roztrhané telá. Črevá visiace z hradieb. Krv oboch fariieb. Praskanie môjho zápästia drveného kamenným mužom. Dolámané krky, hrudníky, vybuchujúce v spŕškach mäsa, orgánov a ostrých kostí. V zápale boja bolo ľahké sa od tej hrôzy odosobniť. Ba dokonca potrebné. Ten strach by ma zabil. Avšak teraz, keď vrava a hluk opadli, srdce mi bije trojnásobne rýchlo a telo mi oblieva chladný pot. Hoci sme prežili a *zvítázili*, hrôzostrašný pohľad na toľké zmarené životy vo mne otvára chladnú priepasť.

Stále ich cítim. Nervy, po ktorých sa ako po cestičkách rozbiehali moje blesky, keď som škvarila ľudí zvnútra. Ich nervové sústavy pripomínali žiarivé stromy, každý trochu iný, no v podstate rovnaký. Nespočetné množstvo. Modré aj červené uniformy. Jazerozemci aj Norťania. A všetko Strieborní.

Dúfam.

Zasiahne ma to ako blesk z jasného neba. Maven používal Červených ako ľudské štíty už predtým. Ani mi to nezišlo na um. Ostatným

tiež nie – alebo ich to netrápilo. Davidson, Cal, možno aj Farley s tým určite boli zmierení, ak si mysleli, že výsledok bude stáť za to.

„Hej,“ šepne a vezme ma za zápästie. Ako mi ho obopne prstami, podvedome sa jej vytrhnem a zavrčím. Keď si uvedomím, čo sa práve stalo, zapýrim sa a sklopím zrak. Je hanba, že ešte stále takto reagujem.

Farley s otvorenými dlaňami a vypleštenými očami urobí krok vzad. Nevidím v nej strach, ani súd. Dokonca ani ľútosť. Je to *pochoopenie*? „Prepáč,“ vyhrkne, „zabudla som.“

Nepatrne kývnem hlavou a strčím si ruky do vreciek, aby som skryla fialové iskry na končekoch prstov: „To je v poriadku. Ani ma to...“

„Poznám to, Mare. Stáva sa to, keď človek spomalí. Telo začne znova vnímať. Niekedy je to príliš, ale nie je to žiadna hanba. Nie je na škodu trochu si vydýchnuť,“ kývne hlavou smerom od citadely, „kasárne sú...“

Kývnem rukou neurčitým smerom: „Boli tam Červení? Poslal Maven a Jazerozemci do boja aj Červených?“

Farley ohúrene zažmurká: „Nie, pokiaľ viem,“ odpovie, ale v jej hlase počujem nepokoj. Ani ona nevie. *Nechce* vedieť a ja tiež nie. Nedokážem to uniesť.

Otočím sa na opätku a nútim ju prispôbiť sa tempu chôdze. Znova na nás sadne ticho, tentoraz napustené hnevom a hanbou. Mučivo sa tým pocitom oddávam. Pripomínam si znechutenie a bolesť. Prídu ďalšie boje. Zomrú ďalší ľudia bez ohľadu na farbu ich krvi. O tom je vojna. O tom je revolúcia. Zvyšní budú uväznení v krížovej palbe. Zabudnúť znamená znova ich odsúdiť ku skaze. A tých, čo prídu po nás, rovnako tak.

Ako stúpame po schodoch do citadely, ruky vo vreckách mám zaťaté v päste. Ihlica červenej náušnice ma bodá do ruky a červený kameň v nej vsadený mi ju zohrieva. Mala by som ju zahodiť. Ak mám na niečo zabudnúť, mal by to byť *on*.

Náušnica však vrecko neopustí.

Do Radnej siene vojdeme bok po boku. Periférne videnie mám rozmazané, no snažím sa so známou miestnosťou zžiť. Pozorovať. Zapamätať si. Hľadať praskliny v maskách, domyslieť si nevyslovené

a objaviť jeho tajomstvá a lži. Sústrediť sa na tieto záležitosti mi pomôže nemyslieť na Tiberia. Náhle si uvedomím, prečo som sem tak veľmi chcela ísť, hoci dôvodov proti bolo viac než dost'.

Nie preto, že je to dôležité. Nie preto, že môžem byť užitočná, ale preto, že som sebecká, slabá a ustráchaná. Nemôžem byť sama so sebou, nie teraz, ešte nie.

Tak sedím, sledujem a počúvam.

A cez to všetko na sebe cítim jeho pohľad.

Kapitola dva

Evangeline

Zabit' ju by bolo ľahké.

Okolo krku Anabel Lerolan sa ovíja náhrdelník z ružového zlata žiariaci červenými, čiernymi a oranžovými drahokamami. Uškrtila by som ju mávnutím ruky. Vytlačila by som z nej krv aj intrigy. Urobila bodku za jej životom aj zás nubami pred všetkými v sále. Pred otcom, mamou, Calom – nehovoriac o Červených kriminálnikoch a divochoch z cudziny, s ktorými sme sa nechtiac zaplietli. Len Mare tu nie je. Asi ešte stále oplakáva stratu svojho milého princa.

Znamenalo by to však ďalšiu vojnu a rozbilo by to krehké spojenectvo. Dokázala by som to? Vymeniť svoju lojalnosť za šťastie? Hanbím sa na to čo len pomyslieť aj v bezpečí vlastnej hlavy.

Starena môj pohľad určite cíti. Na chvíľu sa naše oči stretnú a jej úškrn si nemožno s ničím pomýliť. Zahniezdi sa v sedadle, oprie sa a unavene žmurkne ako mačka.

Červená, čierna a oranžová. To sú farby rodu Calore, no aj rodu Lerolan. Je jasné, na čej je strane.

Roztrasená znova upriem zrak na svoje dlane. Jeden necht mám katastrofálne zlomený. Určite v boji, inak by som si to pamätala. Posuniem si teda titánový prsteň a premením ho na pazúr. Začnem ním ťukať do dreveného operadla, len aby som nahnevala mamu. Sleduje ma kútikom oka, čo je jediná známka jej opovrhnutia.

Toľko fantazírujem o zabití Anabel, až stratím niť rozhovorov a intrig v sieni. Naše počty sú preriedené natoľko, že zostali len vodcovia našich narýchlo spojených frakcií. Generáli, lordi, kapitáni, šľachta. Prehovorí montfortský premiér, potom otec, Anabel a tak stále dookola. Nič, len odmerané slová, falošné úsmevy a prázdne sľuby.

Kiežby tu bola Elane. Mala som ju vziať so sebou, keď tak veľmi chcela. Vlastne o to priam žobrala. Vždy mi chce byť nablízku, aj v najkrajnejšom nebezpečenstve. Snažím sa nemyslieť na naše posledné spoločné chvíle, na jej telo v mojom náručí. Je štíhlejšia, no jemnejšia než ja, a krásne mäkučká. A aby nás nik nerušil, za dverami stráži Ptolemus.

„Dovoľ mi ísť s tebou,“ šepkala mi tucetkrát, stokrát. Jej a môj otec to však nedovolili.

Stačí, Evangeline.

Teraz si nadávam. Uprostred tohto hurhaja by si nič nevšimli. Elane je predsa tieň, dokáže v okamihu zmiznúť, ohýbať a lámať svetlo. Nikto by ju nevidel. Tolly by mi pomohol. Nezabránil by svojej žene, aby sa pridala, stačilo ho poprosiť. To som však nedokázala. Najprv bolo treba vybojovať bitku, v ktorej víťazstvo nebolo ani zďaleka isté. Nechcela som ju vystaviť riziku. Má talent, ale Elane Haven nie je bojovníčka. V bojovej vrave by mi pôsobila len starosť. To som si nemohla dovoliť. Lenže teraz...

Prestaň.

Prstami obopnem operadlo a v duchu si zanádam. Drevené operadlo by som najradšej rozgniavila. Doma sa medzi kovovými chodbami môžem vybúriť, koľko chcem. Je to príjemná terapia... nikým nerušená ničieť. Každý čerstvý poryv hnevu môžem premietnuť do sôch, ktoré budem trýzniť bez obáv o názor okolia. Napadne mi, či by sa tu v Corviu niečo také dalo tiež. Prísľub takého uvoľnenia ma drží pri zmysloch. Zaškrabem pazúrom o kovovú obruč stoličky. Škripot je taký tichý, že ho počuje len matka. Zahriaknuť ma nemôže, nie pred očami celého zhromaždenia. Navyše, ak mám byť na očiach, nech z toho aj niečo vytlačím.

Konečne sa vymaním z myšlienok na krehký krk Anabel a jemnú šiju Elane. Ak chcem pochopiť otcove plány, musím aspoň počúvať.

„Mavenova armáda je na ústupe, lížu si rany, ale nemôžeme im nechať čas preskúpiť sa,“ povie otec sucho. Vysoké okná za ním odhaľujú slnko, ktoré sa už ponára do oblakov na západnom obzore. Na zničenej zemi sa stále prevaľuje dym.

„Chlapec je už v Záduse,“ odpovie chvatne kráľovná Anabel. *Chlapec*. Hovorí o Mavenovi, akoby ani nebol jej vnuk. Predpokladám, že naňho zanevrela. Pochopiteľne, keďže sa podieľal na vražde jej syna kráľa Tiberia. Maven nie je z jej krvi, lež z Elarinej.

Anabel sa nahne dopredu, oprie sa o lakte a zopne vráskavé ruky. Na prstenníku jej žmurká prastarý svadobný prsteň. Keď nás navštívila na Vyšnom hrade, aby nám prezradila úmysel podporiť svojho vnuka, nič kovové na sebe nemala. Vyhla sa tak našim magnetronským zmyslom. Teraz vyzývavo otrča svoju korunu a šperky a priam nás pozýva, aby sme sa o niečo pokúsili. Všetko má vopred naplánované a prepočítané. Avšak ani ona nie je neozbrojená. Predtým, než sa stala kráľovnou, bola Anabel dôstojníčkou vo vojne s Jazerozemou. Je to ničiteľka a jej dotyk je smrtiaci.

Ocenila by som jej odhodlanie, keby sa mi nebridilo, do čoho ma núti.

„O tomto čase už bude väčšina jeho jednotiek za Panenskými vodopádmi a za hranicou,“ dodá, „už sú v Jazerozemi.“

„Vodníkova armáda je tiež preriedená a zraniteľná. Mali by sme podniknúť prepad, aspoň aby sme pozajímali oneskorencov,“ môj otec odvráti pohľad od Anabel k jednému zo Strieborných lordov, „letectvo môže byť pripravené v priebehu hodiny, je tak, lord Laris?“

Lord generál spozornie. Fľašku má prázdnu a pripitý si užíva pocit víťazstva. Odkáže si, aby si vyčistil hrdlo. Alkohol z jeho dychu cítim až sem a to sedí na druhom konci siene: „Môže, Veličenstvo. Na váš rozkaz...“

„S tým nemôžem súhlasiť,“ preruší ho hlboký hlas.

Prvé slová, ktoré Cal vyslovil, odkedy sa pohádal s Mare, padnú na úrodnú pôdu. Oblečený je v červenej a čiernej ako jeho babka, požičanú uniformu dávno zahodil. Zahniezdi sa na svojom stolci vedľa Anabel, svojej ochrankyne. Sedí po jeho pravici, zatiaľ čo po ľavej ruke má strýka Juliana z rodu Jacos. Obklopený mocnými